

РЕШЕНИЕ

№ 21108

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **4986** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба на Д. Т. П. срещу заповед № РД-05-01-12/22.4.2024 г. на директора на Областна дирекция „Земеделие“ С.-област, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 1 г.“
Жалбоподателят иска да бъде отменена заповедта. Оспорва твърдението на ответника, че действително отговаря за установяването и плащането на данък за недвижими имоти, както и твърдението, че е налице отказ да изпълни разпореждане. Описано е, че създава условия за материални щети, но не се установява такива да са причинени. Оспорва твърдението, че е успяла да забави работата на юриста, при положение, че за него оставали 13 дни за запознаване. Не се установява каква е била тежестта на нарушението, съгласно чл. 91, ал.1 и 2 ЗДСл., както и настъпилите от него последици; каква е била формата на вината.
Ответникът директорът на Областна дирекция „Земеделие“ – С. област оспорва жалбата. Твърди, че жалбоподателката е била назначена на заеманата длъжност без никакъв опит при изискването да има 3-г. такъв. В тази връзка, с писмени резолюции на тогавашния областен управител се твърди, че на жалбоподателката е било възложено допълнително задължението, освен задълженията по длъжностната характеристика, и „плащането на данъците на имотите на т.нар. „бивши стопански дворове“, за S от тях, както и всичко, свързано с тях. Тази дейност била възложена на двама експерти. Същевременно се твърди, че тъй като жалбоподателката е работила в

общината, то на нея е възложено плащането на данъците за всички имоти, като за компенсация ѝ е възложено да изпълнява длъжността финансов контролър, на двойно по-високо заплащане.

Всяка година се получава „напомнително писмо“ от МЗХ да бъдат платени данъците на имотите – стопански дворове“, след което жалбоподателката да изпрати писма до общините за посочване на данъчните задължения. С друго писмо от МЗХ е поискано снабдяване с актове за държавна собственост /А./. Предприети са необходимите действия, в резултат на което областният управител е издал необходимите актове. След получаването им е следвало съгласно писмо от 5.10.2020 г. тези имоти да се декларират, в 2-м. срок, пред данъчните служби на общината. Такива действия изобщо не са предприети от жалбоподателката. Не са предприети действия по установяване кои имоти имат построени сгради в тях и кои – не, както и на чие управление са предоставени. След изтичане на 2-м. срок [община] е издала актове за установяване на данъчни задължения, като с решение на АССО, по адм.д. № 297/2024 г. актът е отменен с мотива, че е налице задължение на собственика да го декларира. Ако актът бе влязъл в сила, Областната дирекция „Земеделие“ – С. област е следвало да плати както данъците, така и разноските за воденето на делото. Същевременно, за жалбоподателката недеklarирането не е проблем, тъй като общината служебно ги декларира. При налагането на дисциплинарното наказание е взето предвид и цялостното отношение на жалбоподателката към работния процес, описано в жалбата. След решението на АССО се установило, че от общо 1041 имота – стопански дворове, са декларирани само 192. Същевременно, плаща данък смет за неизползваема сграда, без същевременно да е пусната декларация.

В писмените си бележки поддържа, че решението на АССО се дължи единствено на адекватните действия на Областната дирекция „Земеделие“ – С. област. Видно от представените обяснения, жалбоподателката не вижда проблем в недеklarирането на данъците.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт, приема за установени следното по делото:

Със заповед № РД-05-01-12/22.4.2024 г. на директора на Областна дирекция „Земеделие“ - С. област е наложено на жалбоподателката дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 1 г.“ за това, че не са декларирани имоти и не са пуснати нови декларации за корекции съгласно заповед № РД09-37/20.3.2020 г. на министъра на земеделието. Преписката е входирана на 30.1.2024 г., след обяд., разпределена е на Д. П. и е разгледана от нея на другия ден, проблемът е докладван в 15.30 ч., а в 16.00 ч. тя си тръгва от работа. Справката, която е следвало да се изготви относно това в кои имоти има сгради и в кои – не, е започната на другия ден, в резултат на което е загубено много време и не е дадена възможност на юрисконсулта да се подготви с мотивирано становище, в резултат на което е издадено бланково такова. Това е създавало предпоставки [община] да не вземе предвид възражението и да потвърди ката. П. не подхожда с необходимата сериозност прецизност. Тя има не само повърхностни познания относно данъчните задължения на общината, но и не е декларирала имотите в 2-м. срок, като е позволила това да стане служебно от общината, което води до искане от общината да се платят данъците.

Прието е, че в резултат на тези деяния жалбоподателката не е спазила чл.11, ал. 2 ЗМСМА и е създавала условия за материални щети на Областната дирекция

„Земеделие“

Прието е, че жалбоподателят е осъществил дисциплинарно нарушение по чл. 90, ал. 1, т. 2 и 2 ЗДСл., поради което и на основание чл. 90, ал. 1, т. 4 ЗДСл. е наложено дисциплинарното наказание.

Установява се, че дисциплинарното производство е образувано на 13.3.2024 г., видно от заповед № РД-04-23, подписан от ответника.

Д. съвет е заседавал, видно от решение № 1/25.3.2024 г., като е прието, че са извършени описаните в заповедта и по-горе нарушения.

Поискани са писмени обяснения от жалбоподателя. Тя е представила такива, които са обсъдени от ответника.

Представена е длъжностна характеристика на заеманата от жалбоподателя длъжност. Обжалваната заповед е издадена въз основа на два докладна записка, видно от която са приети за установени процесните нарушения.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от волеизявлението, поради което и има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

При постановяването на обжалвания акт са спазени процесуалните правила, като не е допуснато съществено нарушение.

По спазването на материално-правните норми.

По делото е представена длъжностна характеристика на заеманата от жалбоподателката длъжност. Същевременно, видно от изложеното от неговия процесуален представител – главен секретар, не се оспорва, че в длъжностната характеристика на жалбоподателката /което се установява и от самата длъжностна характеристика/ не са били включени задълженията относно плащането на данъци /така писменият отговор /л. 56 от делото/. Твърди се, че това задължение ѝ е допълнително възложено, без обаче да се установява този факт. Като се остави настрана въпросът доколко и по какъв начин може законосъобразно да се превъзлагат допълнителни задължения на служителя, невключени в длъжностната му характеристика, следва да се отбележи, че ответникът, въпреки указаната му доказателствена тежест, не установи по какъв начин е станало това. Не се представена нито една заповед или доказателства за каквото и да е изявление в този смисъл.

Оттук и не може да се направи извод какви са били точно задълженията на жалбоподателката, за които е било наложено дисциплинарното наказание и по-специално – за какъв срок е следвало да изготви становището си по образуваната при ответника преписка въз основа на писмото от 23.1.2024 г. на МЗХ.

Следва да се посочи, че заповедта в частта ѝ, в която се сочи, че работата на експерта не отговаря на необходимата сериозност и прецизност е немотивирана – не се сочи въз основа на кои факти е прието това заключение.

На следващо място, от доказателствата по делото не може да се направи извод за наличието на причинна връзка между именно поведението на жалбоподателката /във връзка с недоказаното изпълнение на служебна функция/ и изготвянето на акта за установяване на задължения.

Не се установява, видно от длъжностната характеристика жалбоподателката да е имала задължения да декларира „имотите“ /не се описва кои точно/ в 2-м. срок. В този

смисъл изложеното от главния секретар в писмения отговор е противоречиво. Сочи се, че жалбоподателката е отговаряла за S от имотите /без отново да се установява коя точно S/. Същевременно се сочи, че е назначена без опит, но е отговаряла за плащането на данъците на всички имоти, тъй като е работила в „община“ и „се предполага“, че е запозната с процедурата по декларирането и заплащането“. Отделно от това доколко е законосъобразно, не се установява твърдението, че тези й задължения са възложени като „компенсация“ на по-високо възнаграждение.

Ето защо настоящият състав намира, че оспореният акт е незаконосъобразен и следва да се отмени.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК в тежест на ответника следва да бъдат присъдени разноски, които видно от списъка по чл. 80 ГПК, както и приложените към него доказателства, възлизат на 800 лв. за адвокатско възнаграждение и 10 лв. – за държавна такса.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 64 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Д. Т. П., [ЕГН], заповед № РД-05-01-12/22.4.2024 г. на директора на Областна дирекция „Земеделие“ – С. област, с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „понижение в по-долен ранг за срок от 1 г.“

ОСЪЖДА Областна дирекция „Земеделие“ – С. област да заплати на Д. Т. П., [ЕГН], сумата от 810 лв. разноски.

Решението НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.

СЪДИЯ: